

TROMMELVLIES 95:

Popagenda

Scholierend en studerend Nederland staat weer op de drempel van een nieuw schooljaar (of heeft *OOR* geen lezers die jonger zijn dan 25?). Dat betekent dus: de rugzak weer uit de kast, een verse tube Clearasil, eindelijk die fietsband plakken en naar de winkel voor kaftpapier, schriften, stiften en een keuze uit ruim 170 schoolagenda's.

Reden genoeg om daar een hele column aan te besteden? Weet ik niet, maar ik doe het desondanks. En omdat ikzelf de leeftijd van een leerling der middelbare school reeds ruimschoots heb overschreden, verpak ik mijn verhaal gemakshalve maar in enkele notities van een reünie (examenjaar 1973) van mijn Utrechtse MAVO, een jaar of wat geleden.

Er moest (schoolgebouw: rookvrije ruimte, dat had ik kunnen weten) buiten gerookt worden. Op een gegeven ogenblik liep ik in mijn eentje, slechts gezelschap gehouden door een sigaar die slanker was dan ik na 33 jaar was gebleven, in het donker op het schoolplein. Prompt floepte er een buitenlamp aan, die het plein in een kil melkwit deed baden. Ik voelde me als een zojuist ontsnapte krijgsgevangene, bevroren in het zoeklicht op de buitenplaats van het strafkamp. Of draaf ik zoals gebruikelijk weer door?

Ik zag de mooie jongens van toen, die inmiddels net zo grijs waren als ik, en in sommige gevallen een flink stuk kaler. Ik zag de populaire jongens en de populaire meiden, de zittenblijvers, de muurbloemen, de studiebollen, de puistenkoppen, de oproerkraaiers, de lolbroeken en de stille wateren, de bonte massa, de grijze muizen, de laatkomers, de pestkoppen en de slachtoffers van toen. En van nu, wellicht. De zoekende gezichten.

Het verleden was soms zo tastbaar dichtbij, dat ik zou verwachten hele stapels bestickerde pukkels en met teksten volgeschreven schooltassen met multomap en boeken in de gang te zien liggen, wachtend tot de bel zou gaan. Maar volgens mij mochten we op de R.K. MAVO Overvecht helemaal geen pukkels. Ja, op ons gezicht, maar dat kun je dan ook nauwelijks verbieden. Was dat maar waar.

We mochten nog niet eens eigen agenda's, die werden ons door de school verstrekt. Onschuldig blanco en risicoloos. Niet voorzien van afleidende foto's en andere zondige uitwassen van de buitenwereld, als ware het bij encycliek verboden door de paus in hoogsteigen persoon. Met als gevolg dat je nooit huiswerk kon maken, omdat je al je tijd moest besteden aan het zelf verzamelen van schreeuwende stickers, opruiende teksten en afbeeldingen van popsterren en vrouwelijke vleeswaren in verschillende opwindende posities, om deze vervolgens in je agenda te plakken, zodat ie drie keer zo dik werd als dat ie oorspronkelijk was geweest.

En ik ging erin tekenen. Teken, teken, en nog eens tekenen. Een ware tekenplaag. Misschien heb ik mijn uiteindelijke ambacht wel aan de zo vermaledijde schoolverordening te danken. Illustratiewoede. In dat geval: dank u alsnog, meneer de directeur.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: voorspelbaar *School's out* van Alice Cooper (maar *Discipline* van Nine Inch Nails mag ook).